

3) stwierdzenia doprowadzenia energii elektrycznej i gazu oraz należytego działania aparatur, przyrządów i urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych, sanitarnych, klimatyzacyjnych, centralnego ogrzewania itp.

4. Jeżeli ze względów gospodarczo uzasadnionych inwestycja ma być oddana do użytku przed ostatecznym odbierem obiektów przez inwestora od wykonawcy, wówczas ocena komisji powinna być oparta również na analizie stopnia zakończenia robót budowlanych i montażowych.

§ 12. 1. Wyniki badań przeprowadzonych przez komisję oraz ocena gotowości inwestycji i decyzje o wydaniu zezwolenia na podjęcie eksploatacji bądź o niemożności oddania inwestycji do użytku powinny być ujęte w formie protokołu.

2. Protokół sporządzony przez komisję odbioru powinien zawierać w szczególności:

- 1) określenie inwestycji oddawanej do użytku;
- 2) wyniki przeprowadzonych oględzin, badań i prób wymienionych w § 11 ust. 2 i 3;
- 3) określenie jakości wykonanych robót budowlanych i montażowych, zwłaszcza w przypadkach, o których mowa w § 11 ust. 4;
- 4) wykaz braków i usterek, pomimo których inwestycja może być oddana do użytku, ze wskazaniem terminów ich usunięcia;
- 5) wyraźne zezwolenie na przystąpienie do eksploatacji inwestycji bądź w przypadku, jeśli próby i ocena gotowości wypadły negatywnie — stwierdzenie niemożności oddania inwestycji do użytku wraz z uzasadnieniem.

3. W protokołach powinny być poczynione wzmianki komisji o stanie przygotowania załogi eksploatacji, zabezpieczenia w kadry inżynieryjno-techniczne, w urządzenia higieny i bezpieczeństwa pracy oraz kulturalno-socjalne (mieszkania, żłobki, łaźnie, stołówki itd.).

4. Protokoły powinny być podpisane przez wszystkich członków komisji oraz ponadto przez pełnomocnionych przedstawicieli wykonawcy i bezpośredniego inwestora (użytkownika) na dowód przyjęcia przez nich do wiadomości orzeczenia komisji.

§ 13. 1. W przypadku braku jednomyślności wśród członków komisji i równej liczby głosów co do wydania zezwolenia na eksploatację lub orzeczenia niemożności oddania inwestycji do użytku głos decydujący posiada przewodniczący komisji.

2. Członkowie komisji nie zgadzający się z decyzją przewodniczącego mogą wnieść odpowiednie zastrzeżenia do protokołu.

3. W razie sprzeciwów ze strony resortów reprezentowanych przez członków komisji, zarówno co do zastrzeżonych braków i usterek jak i co do orzeczenia komisji o niemożności oddania inwestycji do użytku, resorty te mogą odwołać się w ciągu 14 dni od daty podpisania protokołu do władzy, która powołała komisję.

§ 14. 1. Za oddaną do użytku należy uważać inwestycję tylko wówczas, gdy odbiór jej został dokonany w trybie ustalonym niniejszą uchwałą.

2. Prawomocne orzeczenie komisji stanowi zarówno podstawę do wykazania w sprawozdaniu wykonania planu oddania inwestycji do użytku, jak też podstawę premiowania — w przypadku gdy regulamin przewiduje premiowanie w zależności od wykonania planu oddawania inwestycji do użytku.

§ 15. 1. Członkowie komisji nie pobierają żadnych wynagrodzeń z tytułu swych prac, a koszty ich delegacji służbowych powinny być pokrywane według norm ustalonych dla pracowników państwowych z budżetów tych jednostek, w których są zatrudnieni.

2. Wydatki związane z wynagrodzeniem ekspertów za udział w pracach komisji powinny być pokrywane zgodnie z obowiązującymi normami z odpowiedniego dla inwestycji tytułu inwestycyjnego.

§ 16. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz właściwym ministrom i kierownikom urzędów centralnych.

§ 17. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się do obiektów odbieranych po 1 stycznia 1953 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

990

UCHWAŁA NR 601 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 17 lipca 1952 r.

w przedmiocie zmiany uchwały Nr 304 Prezydium Rządu z dnia 28 kwietnia 1951 r. w sprawie trybu zatwierdzania cen na artykuły produkcji spółdzielczej.

Prezydium Rządu uchwała:

§ 1. W uchwale Nr 304 Prezydium Rządu z dnia 28 kwietnia 1951 r. w sprawie trybu zatwierdzania cen na artykuły produkcji spółdzielczej (Monitor Polski Nr A-39, poz. 470) § 5 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 5. Dochody i wydatki komisji objęte będą budżetami wojewódzkimi w części dotyczącej wydziału handlu.”

§ 2. Zobowiązuje się Ministrów Handlu Wewnętrznego oraz Przemysłu Drobego i Rzemiosła do wprowadzenia odpowiednich zmian w zarządzeniach, wydanych na podstawie uchwały wymienionej w § 1, w terminie do dnia 30 lipca 1952 r.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1952 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

991

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO I MINISTRA FINANSÓW

z dnia 3 lipca 1952 r.

w sprawie uchylenia niektórych przepisów zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 24 kwietnia 1952 r. w sprawie trybu udzielania inwestorom przejściowych kredytów krótkoterminowych przez banki specjalne.

Na podstawie § 3 pkt 3 lit. c) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu

działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. Nr 26, poz. 190) i § 1 rozporządzenia Ra-

dy Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. Nr 22, poz. 188) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uchyla się przepisy § 2 pkt 2 oraz § 3 pkt 5 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 24 kwietnia 1952 r. w sprawie trybu udzielania inwestorom przejściowych kredytów krótkoterminowych przez banki specjalne (Monitor Polski Nr A—37, poz. 543).

§ 2. Zarządzenie Ministra Finansów określi tryb udzielania kredytów, o których mowa w przepisach uchylonych w § 1.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr
Minister Finansów: w z. J. Kole

992

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 3 lipca 1952 r.

w sprawie trybu akumulacji i rozliczania przeznaczanej na finansowanie inwestycji części amortyzacji środków trwałych przedsiębiorstw państwowych działających według zasad pełnego lub pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego.

Na podstawie § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. Nr 22, poz. 188), § 28 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 11 grudnia 1951 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji limitowych i działalności przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego przez banki specjalne (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-6, poz. 60) oraz § 2 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 3 lipca 1952 r. w sprawie uchylecia niektórych przepisów zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 24 kwietnia 1952 r. w sprawie trybu udzielania inwestorom przejściowych kredytów krótkoterminowych przez banki specjalne (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-64, poz. 991), zarządza się, co następuje:

§ 1. Część amortyzacji środków trwałych przedsiębiorstw państwowych działających według zasad pełnego lub pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego, przeznaczona zgodnie z odrębnymi przepisami na finansowanie inwestycji, odprowadzana jest na:

- 1) rachunki środków własnych, prowadzone dla poszczególnych przedsiębiorstw we właściwych dla nich oddziałach banków finansujących inwestycje;
- 2) rachunki amortyzacji scentralizowanej:
 - a) centralnych zarządów lub jednostek równorzędnych, prowadzone w bankach finansujących inwestycje, lub
 - b) wydziałów fachowych prezydiów wojewódzkich rad narodowych oraz Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi, prowadzone we właściwych dla nich oddziałach wojewódzkich banków finansujących inwestycje;
- 3) dochód właściwych budżetów.

§ 2. Na rachunkach środków własnych akumulowane są wpłaty amortyzacji (§ 1) do wysokości potrzebnych na sfinansowanie inwestycji środków, określonych w rocznych jednostkowych planach pokrycia finansowego inwestycji właściwych przedsiębiorstw.

§ 3. 1. Na rachunkach amortyzacji scentralizowanej centralnych zarządów (jednostek równorzędnych) lub wydziałów fachowych prezydiów wojewódzkich rad narodowych oraz Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi akumulowane są środki pochodzące z amortyzacji (§ 1) podległych przedsiębiorstw, przewyższające ich za-

potrzebowanie wynikające z rocznych jednostkowych planów pokrycia finansowego inwestycji.

2. Środki określone w ust. 1 służą na finansowanie inwestycji przedsiębiorstw podległych dysponentowi danego rachunku amortyzacji scentralizowanej w przypadkach, gdy środki zaplanowane do zakumulowania zgodnie z § 2 są niedostateczne w stosunku do potrzeb wynikających z rocznego jednostkowego planu pokrycia finansowego inwestycji tych przedsiębiorstw. Przelewy środków z rachunków amortyzacji scentralizowanej dokonywane są na rachunki środków własnych przedsiębiorstw, prowadzone w bankach finansujących inwestycje.

3. Przelewy środków z rachunków amortyzacji scentralizowanej wydziałów fachowych prezydiów wojewódzkich rad narodowych oraz Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi, o których mowa w § 3 ust. 2, mogą być dokonywane na rachunki środków własnych jedynie podległych przedsiębiorstw rozliczających się z jednostkowym budżetem wojewódzkim (m. st. Warszawy, m. Łodzi).

§ 4. 1. Nadwyżki środków zakumulowanych na rachunkach wymienionych w § 3, wynikających z rocznych zbiorczych planów pokrycia finansowego inwestycji właściwych jednostek, podlegają odprowadzeniu na dochód tego budżetu (centralnego, właściwego jednostkowego budżetu wojewódzkiego), którym objęta jest dana jednostka.

2. Nadwyżki części amortyzacji przeznaczanej na finansowanie inwestycji przedsiębiorstw podległych bezpośrednio właściwym ministrom lub innym władzom naczelnym, wynikające z rocznych jednostkowych planów pokrycia finansowego inwestycji tych przedsiębiorstw, podlegają odprowadzeniu na dochód budżetu centralnego za pośrednictwem banku finansującego inwestycje.

3. Przedsiębiorstwa, określone w ust. 2, które w danym roku nie są objęte planem inwestycyjnym, odprowadzają w całości swą amortyzację (§ 1) przeznaczoną na dochód budżetu do właściwego banku finansującego inwestycje na rachunek rozliczeń z budżetem centralnym.

4. Bank finansujący inwestycje kontroluje prawidłowość przelewów, o których mowa w ust. 3, na podstawie odpowiednich, przewidzianych w odrębnych przepisach, wykazów otrzymanych z resortów, a następnie przekazuje otrzymane środki na dochód budżetu.